

Consell Tributari

Expedient: 46/1

El Consell Tributari, reunit en sessió de 20 de juny de 2001, coneixent del recurs presentat pel senyor L.P.G., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- En 16 de desembre de 1999, el senyor L.P.G. dedueix recurs contra la resolució recaiguda en l'expedient sancionador .../99. La resolució implica la imposició d'una sanció de 245.531 pta. per la comissió d'una infracció tributària greu en deixar d'ingressar dintre el termini reglamentari les liquidacions per impost sobre l'increment de valor dels terrenys 01602959 a 01602962, totes incloses. La proposta de resolució proposa l'aplicació d'una sanció de 350.501 pta., però atès que l'interessat havia ingressat l'import de la quota i dels interessos de demora liquidats, incorpora la reducció de la sanció en un 30%, d'acord amb l'article 82.3 de la Llei general tributària. Amb aquesta reducció s'arriba a la xifra inicialment esmentada.

2.- El recurrent al·lega que la transmissió de les finques objecte de l'expedient es va produir per expedient d'execució hipotecària extrajudicial intentat per "Banca ...", el qual va concloure amb l'adjudicació provisional a l'entitat creditora, i que un cop adjudicats provisionalment els immobles a "Banca ...", el recurrent no tingué més notícies del destí de les operacions que afectaven els immobles. Destaca en especial que després de l'adjudicació provisional dels immobles a l'executant el propietari dels immobles no intervé en cap acte de tot el procediment ni té cap notícia de les operacions o contractes que l'afecten. Com a conseqüència, la primera notificació de la transmissió i de l'obligació de satisfer l'impost va tenir lloc pel requeriment de la Inspecció que acompanya com a Document número 2 (foli 19 de l'expedient).

3.- La Divisió de Recursos argumenta que la Inspecció va actuar de conformitat amb el seu Reglament i que l'interessat no va formular al·legacions en el termini concedit.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- El recurs planteja un problema que s'ha de resoldre d'acord amb les normes del dret hipotecari, perquè per saber si el recurrent tenia coneixement de l'obligació de presentar autoliquidació per l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys, cal esbrinar amb caràcter previ quin era el seu coneixement de la transmissió efectuada. Del coneixement de la transmissió deriva la negligència o la manca de negligència determinant de la imposició de sancions, d'acord amb l'article 77 de la Llei general tributària, el qual disposa que les infraccions tributàries són sancionables fins i tot a títol de simple negligència.

Segon.- En aquest examen s'ha de tenir en compte la regulació jurídica vigent en 23 d'abril de 1997, que és la data en què es va formalitzar la venda de les quatre finques objecte de les liquidacions esmentades. En aquella data era vigent l'article 234 del Reglament hipotecari, segons la redacció donada pel Reial Decret 290/1992, de 27 de març. Tal com es preveia per al procediment extrajudicial, una de les clàusules de l'escriptura de constitució d'hipoteca podia consistir segons l'apartat 3 de l'esmentat article, en determinar "la persona que en su día haya de otorgar la escritura de venta de la finca en representación del hipotecante", afegint que "a tal efecto podrá designarse al propio acreedor". Aquesta circumstància concorre en el cas examinat, ja que a l'escriptura de transmissió compareix com a representant del recurrent el representant de l'entitat a favor de la qual era constituïda la hipoteca.

Tercer.- Com ha declarat la sentència de la Sala Civil del Tribunal Suprem dictada en 30 de gener de 1999, en aquests supòsits "el mandato no es simple expresión de confianza o del simple interés del mandante, sino que responde a exigencias de cumplimiento de otro contrato en el que están interesados, no sólo el mandante o representado, sino también el mandatario y terceras personas", i afegeix que "el mandato conferido a los prestamistas-ejecutantes no estaba basado en una relación personal y de confianza entre ellos y el prestatario sino, esencialmente, destinado a facilitar los efectos y el cumplimiento, en su caso, de la ejecución de la hipoteca".

Quart.- Per aquest motiu no es pot imputar a l'executat una negligència in eligendo o in vigilando el seu mandatari, perquè l'objecte de la seva relació era exclusivament el de garantir l'atorgament de l'escriptura derivada de l'execució de la

hipoteca i no el compliment d'altres obligacions civils o tributàries que, tot i estar relacionades amb aquella transmissió, no formen part de la finalitat esmentada de garantir l'atorgament de l'escriptura.

Cinquè.- Cal finalment examinar si el subjecte passiu ha pogut tenir coneixement de la transmissió, atès que l'article 236-k) del Reglament hipotecari no exigeix que li sigui formalment notificada la cessió. No obstant, el Reglament hipotecari no el manté totalment apartat del procediment encara que hagi atorgat poders al creditor executant. L'article 236-f) obliga a notificar-li el dia establert per a la subhasta, i l'article 236-g) obliga a notificar-li la proposició de la tercera subhasta a fi que pugui millorar-la, tràmit que es va practicar en 20 de gener de 1997, segons es fa constar en l'escriptura de transmissió. D'altra banda, cal suposar que sent l'executant una entitat bancària, presentaria al recurrent una liquidació de la situació dels seus comptes després de l'execució de la hipoteca. Per tant, el recurrent tenia possibilitats de conèixer la transmissió de la finca, per la qual cosa va incórrer en negligència en no declarar la transmissió a efectes de l'impost de referència.

Per tot això, i coincidint amb l'informe de l'Institut Municipal d'Hisenda,

ES PROPOSA

DESESTIMAR el recurs, i CONFIRMAR la sanció imposada.